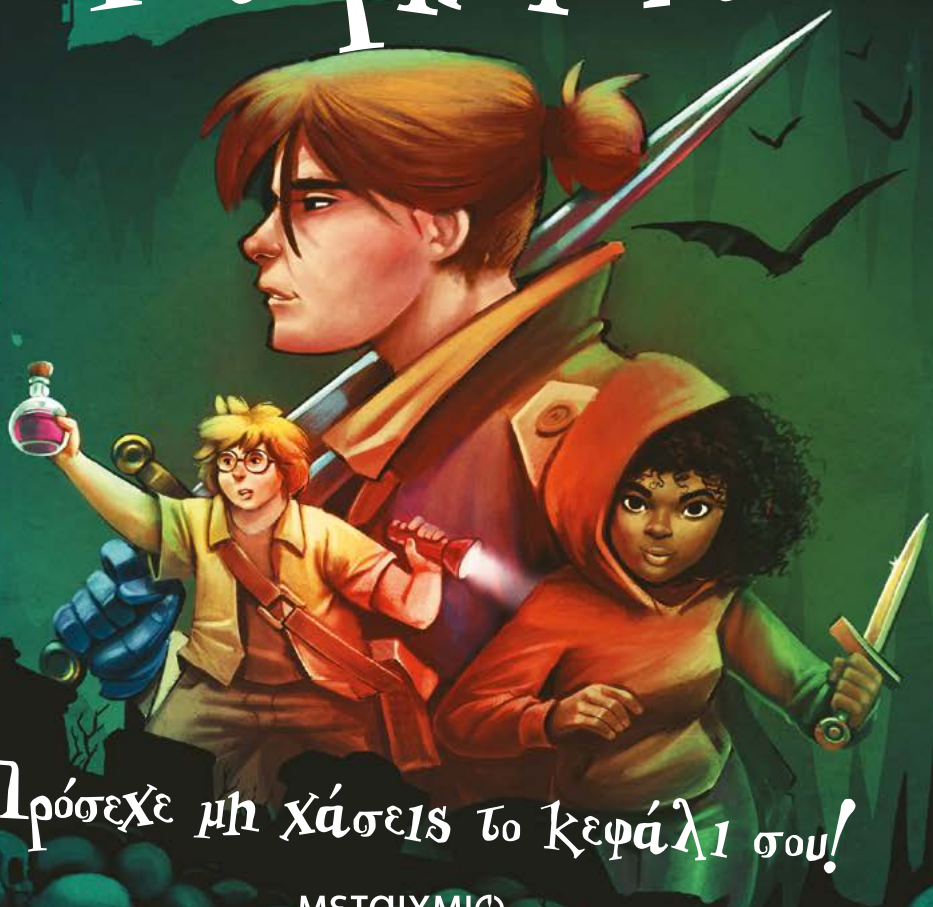

Σέρτζιο
Ντουντέλι

Τα Χρονικά της Ανατριχίλας

Πρόσεχε μη χάσεις το κεφάλι σου!

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
βιβλία για νέους

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2023

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ Sergio Dudli, *Creepy Chronicles.*
Bloß nicht den Kopf verlieren!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Falk «Zapf» Holzapfel
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Μαρία Μαντή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ Θεωдорής Τσώλης
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Δήμητρα Μηλιώρη

ISBN 978-618-03-3677-1
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83677
Κ.Ε.Π. 5682 Κ.Π. 19104

© 2022, dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München
© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Σέρτζιο Ντουντλι

Τα Χρονικά
της
Ανατριχίλας

Πρόσεχε μη χάσεις το κεφάλι σου!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Φαλκ «Τσαπφ» Χολτσάπφελ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Μαρία Μαντή

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

1

Πάντρεγκ

Το νεκροταφείο

Γιατί έπρεπε να βρέχει *κάθε* φορά που βγαίναμε να κυνηγήσουμε τέρατα; Σοβαρά τώρα, ήταν πολύ σπαστικό! Εντάξει, ξέρω, στη Σκοτία μένω, κατανοητό. Όποιον τουρίστα και να ρωτούσες, θα σου έλεγε ότι ο άθλιος καιρός ανήκει στην πολιτιστική κληρονομιά μας. Κάτι σαν το Τέρας του Λόχνες δηλαδή, που είναι σήμα-κατατεθέν της Σκοτίας, ή τουλάχιστον ήταν μέχρι που το σκοτώσαμε. Αυτό όμως, ευτυχώς, δεν το ξέρει κανείς.

«Το βλέμμα σου είναι πιο μελαγχολικό και από του παιπού σου όταν έχασε το αριστερό του μάτι». Ένα βροντερό γέλιο ακούστηκε από μια μορφή τυλιγμένη σε μανδύα με κουκούλα, και για λίγο σκέπασε τον ήχο της βροχής.

«Μου τη σπάει αυτός ο καιρός» είπα εκνευρισμένος και άνοιξα την καγκελόπορτα στον πέτρινο τοίχο που ήταν καλυμμένος με βρύα. Μικρά χορταράκια ξεπετάγονταν από τις σχισμές. Το κιγκλίδωμα παραμέρισε με ένα σιγανό τρίζιμο.

«Μα η βροχή και ο άνεμος είναι που φτιάχνουν το σωστό κλίμα για κυνήγι!» είπε η μορφή με την κουκούλα και σταμάτησε μπροστά στην πύλη.

Ανασήκωσα τους ώμους. «Μπορεί και να 'χεις δίκιο».

Ένα στενόμακρο πρόσωπο με κοίταξε μέσα από την κουκούλα: μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια, έντονα ζυγωματικά και ένα παχύ μουστάκι ιδανικό για ξεσκόνισμα. Δε σχολιάζω καν πόσο ξεπερασμένα θεωρούνται τα μουστάκια εδώ και δεκαετίες. Ήταν λες και ένα χάμστερ είχε εγκλωβιστεί ανάμεσα στο πάνω χείλος και τη γαμψή μύτη του μπαμπά. Και όπως ήταν λογικό, το κομψοτέχνημα αυτό του εξασφάλισε διάφορα χλευαστικά παρατσούκλια, με κορυφαία αγαπημένα μου το «Μουστάκι της Κολάσεως» και το «Θανάσιμο Πανώχειλο». Εντάξει, το παραδέχομαι, το ένα από τα δύο παρατσούκλια ήταν δικής μου έμπνευσης...

«Συμβαίνει κάτι;» είπα ανασηκώνοντας τα φρύδια με ανυπομονησία, βλέποντας τον μπαμπά να στέκεται μπροστά από την πύλη χωρίς να κάνει τίποτα.

«Φοβάσαι, Πάντρεγκ Ο' Σάλιβαν;»

«Όχι» απάντησα αποφασιστικά. «Φαίνεται όμορφη η τοποθεσία. Ό,τι καλύτερο για μια ξέγνοιαστη εκδρομή πατέρα-γιου».

Ο μπαμπάς ακούμπησε το χέρι του στον ώμο μου. «Χαίρομαι που διατηρείς το χιούμορ σου. Ξέρεις, ο φόβ...»

«Ο φόβος είναι ο μεγαλύτερος εχθρός μας» τον διέκοψα. «Καθόντας νούμερο ένα, ξέρω».

Το Μουστάκι της Κολάσεως λάτρευε τους κανόνες. Τη μία «δε φοβόμαστε» την άλλη «έχουμε πάντα τα σωστά όπλα». Αλλά εντάξει, για την ώρα δεν είχαμε δει τα ραδίκια ανάποδα, οπότε κάτι καλό πρέπει να έκαναν αυτοί οι κανόνες.

Ο μπαμπάς με κοίταξε εξεταστικά, σαν να προσπαθούσε

να με σκανάρει με το βλέμμα και να σιγουρευτεί ότι δεν υπήρχε ούτε ίχνος φόβου κρυμμένο μέσα μου.

«Πάμε τότε» είπε τελικά. Προφανώς ο «ανιχνευτής φόβου του Πάντρεγκ» που διέθετε δεν είχε σημάνει συναγερμό.

Πίσω από τη σιδερένια πύλη εκτεινόταν το παλιό νεκροταφείο του Λιτλ Γουόρινγκτον. Σύννεφα ομίχλης αιωρούνταν πάνω από τα αγριόχορτα του λιβαδιού και τις ταφόπλακες, λες και υπήρχε κάποιο αόρατο χέρι που τα έσερνε. Πάνω σε ένα ύψωμα δέσποζε ένα ερειπωμένο παρεκκλήσι. Λίγο πιο κει, τα ροζιασμένα κλαδιά μιας βελανιδιάς υψώνονταν στον νυχτερινό ουρανό.

Διασχίσαμε το βρεγμένο έδαφος σκοντάφτοντας διαρκώς. Περάσαμε δίπλα από τις στραβές ταφόπετρες, που ήταν τόσο μαυρισμένες από την πολυκαιρία, ώστε ήταν αδύνατον να διακρίνεις τα ονόματα πάνω τους. Κάτι που βέβαια δεν είχε σημασία, γιατί οι νεκροί βρίσκονταν στα βάθη της γης εδώ και πάρα πολλά χρόνια και κανείς δεν τους θυμόταν πια, αυτούς και τα ονόματά τους.

«Τι λες να έγινε με τη βελανιδιά;» ρώτησε ο μπαμπάς.

Σήκωσα τον γιακά του παλτού μου, ενώ η βροχή ματίγωνε το πρόσωπό μου. Αγνοώντας το σκοτάδι που τύλιγε τα πάντα, κινήθηκα προς το δέντρο. Ούτε ένα φύλλο δεν υπήρχε στα κλαδιά. Το πιο παράξενο, όμως, ήταν ότι η βελανιδιά αποτελούνταν από δύο κορμούς, που μπλέκονταν μεταξύ τους και ενώνονταν σε ένα σημείο πιο ψηλά, λίγο πριν ξεκινήσει το φύλλωμα του δέντρου.

Ανασήκωσα τους ώμους δηλώνοντας άγνοια. «Δε νομίζεις πως το νεκρό κουφάρι της ταιριάζει ιδανικά στο νεκροταφείο;»

«Σωστά» απάντησε ο μπαμπάς λακωνικά. Όσο πλησίαζε

η ώρα του κυνηγιού, τόσο πιο φειδωλός γινόταν στα λόγια. Σε όλες τις άλλες περιστάσεις πάντως, το Θανάσιμο Πανώχειλο μπορούσε να αποδειχτεί εξαιρετικά φλύαρο.

Καθώς το σκοτάδι απλωνόταν γρήγορα, άναψα τον φακό μου. Η δέσμη από το φως του έσκισε τη μαυρίλα. Περιπατήσαμε λίγο ακόμα ώσπου φτάσαμε μπροστά στην πόρτα της πέτρινης εκκλησίας.

«Είναι όλα έτοιμα;» Ο μπαμπάς χαμήλωσε τη φωνή του. «Εννοώ σε περίπτωση κινδύνου».

Έλεγα τη ζώνη με τα όπλα που είχα περάσει διαγώνια στο σώμα μου, κάτω από το παλτό μου.

Φωτιά του Προμηθέα;

Τσεκ.

Αγιασμός;

Τσεκ.

Σιδερένια αλυσίδα;

Βαριά κι ασήκωτη.

Σφαίρες αλατιού;

Έτοιμες για τη μεγάλη ρίψη.

Στιλέτο;

Πιο κοφτερό κι από... Καλά, δεν το συνεχίζω.

«Όλα εδώ» επιβεβαίωσα. «*Αν δεν έχεις μαζί σου τα κατάλληλα όπλα, πες πως είσαι νεκρός – ή ότι έχεις χάσει ήδη κάποιο μέλος του σώματός σου. Σωστά;*»

Ο μπαμπάς ένευσε καταφατικά. «Κανόνας νούμερο δύο. Και τώρα, ας ελπίσουμε να βρούμε μέσα τον ιερέα».

Έπιασα το σκουριασμένο ρόπτρο που κρεμόταν από το στόμα του ασημένιου λιονταριού και το χτύπησα τρεις φορές πάνω στο σάπιο ξύλο.

«Τώρα, έρχομαι» ακούστηκε μια σπασμένη φωνή από το εσωτερικό της εκκλησίας.

Ένα κλειδί γύρισε, ένα μάνταλο σηκώθηκε. Η πόρτα άνοιξε με ένα τρίζιμο. Στο άνοιγμά της εμφανίστηκε ένας μικρόσωμος άντρας που κρατούσε ένα φανάρι. Ήταν γύρω στα εβδομήντα και φορούσε μαύρο ράσο, που του έπεφτε τουλάχιστον δυο νούμερα μεγαλύτερο. Πάνω στη γαμψή μύτη του ήταν στερεωμένα κάτι στρογγυλά γυαλιά από νικέλιο, με τζάμια χοντρά σαν μεγεθυντικούς φακούς. Μέσα τους καθρεφτιζόταν το φως από τις φλόγες των κεριών. Πάνω στο караφλό σχεδόν, γεμάτο κηλίδες κεφάλι του, οι λιγοςιές άσπρες τρίχες συναγωνίζονταν μεταξύ τους για την καλύτερη θέση.

«Πρέπει να είστε ο Τζέιμς Ο' Σάλιβαν, σωστά;» ρώτησε ο ιερέας με τη βραχνή φωνή του. Μέσα από το μανίκι του ράσου του ξεπρόβαλλε ένας λεπτός βραχιόνας. Τα αφύσικα μεγεθυσμένα μάτια του μας κοίταζαν εξεταστικά, λες και ανήκαν σε άγρινο μπούφο.

«Σωστά» τον διαβεβαίωσε ο μπαμπάς. «Αυτός ακριβώς είμαι». Έσφιξε εγκάρδια το χέρι του γέροντα, στον οποίο πρέπει να έριχνε τουλάχιστον τρία κεφάλια. «Και εσείς πρέπει να είστε ο αιδεσιμότατος Κόνελι, σωστά;»

«Ο ίδιος» είπε ο ηλικιωμένος άντρας με ένα λαχάνιασμα, καθώς ο μπαμπάς κόντευε να του συνθλίψει το χέρι. «Είστε πραγματικά δώρο εξ ουρανού! Σας παρακαλώ, πρέπει να με βοηθήσετε. Είναι φριχτό!»

«Το λέτε για τους νεκρούς;» πιάστηκα απ' τα λόγια του.

Ο ιεράς στράφηκε έντρομος προς το μέρος μου, λες και τόσο ώρα δεν είχε αντιληφθεί την παρουσία μου. Έλεγε αν

μπορούσε να κουνήσει κανονικά τα πονεμένα δάχτυλά του, στερέωσε καλύτερα τα γυαλιά του και έγειρε το κεφάλι. «Δεν είσαι...» Σταμάτησε και ξερόβηξε. «Εννοώ, δεν είστε λίγο νέος γι' αυτή τη δουλειά;»

«Πιστέψτε με, αιδεσιμότητα» επενέβη ο μπαμπάς «ο συνάδελφός μου είναι αναντικατάστατος και απαραίτητος στην οργάνωσή μας».

Με τον όρο «οργάνωση» εννοούσε την Τακτική Επιτροπή Ρύθμισης Ανεξίτητων υποθέσεων και Σκοτεινών όντων, ή εν συντομία Τ.Ε.Ρ.Α.Σ. Παλιότερα μας ονόμαζαν και εξορκιστές, αλλά κάποια στιγμή αυτό μας έφερε σε σύγκρουση με τους φανατικούς θρησκευόμενους. Σήμερα οι περισσότεροι επιλέγουμε τον χαρακτηρισμό «πράκτορες της οργάνωσης Τ.Ε.Ρ.Α.Σ.». Εξάλλου ο όρος *εξορκιστής* ήταν και κάπως παραπληθικός, γιατί στην ουσία δεν ξορκίζουμε δαίμονες, απλώς εδώ και κάτι αιώνες προστατεύουμε την ανθρωπότητα από τα τέρατα και τα πλάσματα της νύχτας. Όλα αυτά γίνονται στα κρυφά βέβαια, για να μη δημιουργήσουμε πανικό.

Στη μάχη εναντίον των τεράτων, οι πράκτορες της οργάνωσης Τ.Ε.Ρ.Α.Σ. χρησιμοποιούν πέντε όπλα: φωτιά, σίδηρο, αλάτι, αγιασμό και μαγικά σύμβολα, τα οποία χαράζουμε πάνω στα όπλα μας. Το σιλέτο μου, για παράδειγμα, έχει πάνω του το *σύμβολο του παγώματος*. Αν η κόψη του διαπεράσει ένα πλάσμα της νύχτας, το ακινητοποιεί αυτομάτως. Και έπειτα υπάρχουν και τα προστατευτικά σύμβολα, με τα οποία φτιάχνουμε μαγικούς κύκλους προστασίας, και άλλα τέτοια.

Αυτά λοιπόν είναι τα όπλα μας στο κυνήγι των τεράτων. Τέρατα κυνηγάμε, όχι βρικόλακες, ούτε λυκάνθρωπους και

άλλα τέτοια αποκυήματα της φαντασίας – μόνο πραγματικά γεννήματα της κόλασης! Λίγες μέρες πριν, μερικά χιλιόμετρα έξω από το ορεινό χωριουδάκι του Κέρνγκορμς, σκοτώσαμε έναν Μαύρο Οφθαλμοσυλλέκτη. Το πλάσμα αυτό μοιάζει με τεράστια νυχτερίδα, έχει κατάνυρο δέρμα και τεράστια κίτρινα μάτια. Και τι ακριβώς κάνει ο Οφθαλμοσυλλέκτης; Ε λοιπόν, σηκώνει τα τεράστια σαν κουτάλια νύχια του, αρπάζει τους ανυποψίαστους διαβάτες που έχουν χάσει τον δρόμο τους και τυχαίνει να βρεθούν μπροστά του... και τους βγάζει τα μάτια. Τα νύχια του είναι όπως αυτές οι κουτάλες που έχουν στα παγωτατζίδικα και βγάζουν το παγωτό από τα δοχεία. Έπειτα, το πλάσμα αυτό παίρνει τους πολύτιμους θησαυρούς του και τους στοιβάζει σε κούφιους κορμούς δέντρων και κουφάλες.

Ένα πρωί λοιπόν πετύχαμε έναν τέτοιο να κοιμάται στη φωλιά του και τον κάψαμε ζωντανό. Δεν το πολυέχει με τη φωτιά ο γουρλομάτης μας. Μπορεί και να ούρλιαξε όταν ένιωσε τις φλόγες να γλείφουν το δέρμα του. Στη συνέχεια ακούσαμε ένα *παφ* και αυτό ήταν. Μετατράπηκε σε έναν μικροσκοπικό σωρό σκόνης.

Και τώρα επιχειρούσαμε στο Λιτλ Γουόρινγκτον, μια ξεχασμένη κωμόπολη λίγα χιλιόμετρα έξω από το Ινβερνές. Τους τελευταίους μήνες αγνοούνταν τα ίχνη πολλών ανθρώπων εκεί γύρω. Οι κάτοικοι διηγούνταν τρομαχτικούς θρύλους για ένα τέρας που κρυβόταν στο γειτονικό δάσος. Δεν γνώριζαν βέβαια πως το τέρας αυτό είχε ήδη εξολοθρευτεί από έναν πράκτορα εδώ και δεκαετίες. Υπάρχουν όλα καταγεγραμμένα στα αρχεία της οργάνωσης. Δεν ξέρω τι θα κάναμε χωρίς την κυρία Λαβ Γουόμπλεϊ. Η ηλικιωμένη κυ-

ρία, γνωστή για την αδυναμία της στις πλεκτές ζακέτες, ήταν η ψυχή της οργάνωσης T.E.P.A.Σ.

Αλλά ας γυρίσουμε στον ιερέα.

«Συγγώρησέ με αν ακούσθηκα προκατειλημμένος, τέκνον μου». Ο αιδεσιμότητας Κόνελι έπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του και έγειρε τον κορμό του προς τα εμπρός. «Πάντα πίστευα ότι η ηλικία δεν έχει καμία σχέση με τις ικανότητες του ανθρώπου. Στο κάτω κάτω, ποτέ δεν ξέρουμε ποια δώρα μάς δίνει ο Κύριος στην πορεία της ζωής μας».

Με κοίταξε χαμογελώντας. Έβιασα τον εαυτό μου να κοιτάζει επίμονα τα μυτερά, κτρινισμένα δόντια του. Θεωρείται πράγματι χαμόγελο κάτι που αποτελείται περισσότερο από κενά παρά από δόντια;

«Μην ανησυχείτε» αντέτεινα φιλικά. «Έχω συνηθίσει να με κοιτάνε δύσπιστα λόγω της ηλικίας μου».

Το χαμόγελο (ας το αποκαλέσουμε έτσι συμβατικά) του ιερέα έσβησε, ο φόβος επέστρεψε στο πρόσωπό του. «Θα σας παρακαλούσα να έρθετε να δείτε το σημείο όπου διαπράχθηκε η φρικαλεότητα». Παραμέρισε και μας έκανε νόημα να τον ακολουθήσουμε στο λιτό δωματάκι πίσω του.

Ο μπαμπάς απάντησε με ένα φιλικό νεύμα. «Ευχαριστούμε. Έλα, Πάντρεγκ».

Προτού καλά καλά περάσω το κατώφλι, έφτασε στη μύτη μου μυρωδιά κλεισούρας και μούχλας, ένα μείγμα αποσύνθεσης και πέτρας ποτισμένης από υγρασία.

«Δυστυχώς δεν έχουμε ρεύμα» δήλωσε ο αιδεσιμότητας Κόνελι.

Ούτε αποσημητικό χώρο, πρόσθεσα από μέσα μου.

«Από τότε που φτιάχτηκε η καινούρια εκκλησία του Λιτλ

Γουόρινγκτον στο κέντρο της πόλης, τούτο το κτίριο αφέθηκε τελείως στην τύχη του. Κάθε μέρα που περνά γκρεμίζεται λίγο λίγο». Ο ηλικιωμένος αναστέναξε με πικρία.

Το εσωτερικό του παρεκκλησίου φωτιζόταν αμυδρά από το φως των κεριών. Το κερί έλιωνε και έσταζε πάνω στους θαμπούς κηροστάτες, σχηματίζοντας εξογκώματα σαν μεγάλες κρεατοελιές. Χωμένες μέσα στον χοντρό πέτρινο τοίχο υπήρχαν πολεμίστρες. Το ξύλο στα καθίσματα ήταν φθαρμένο και σκοροφαγωμένο. Στο δάπεδο του ιερού βρισκόταν μια αναποδογυρισμένη κολυμπήθρα.

«Πού είναι τα πτώματα που λέγατε;» ρώτησε ο μπαμπάς. Τα λόγια του αντήχησαν ανατριχιαστικά πάνω στους τοίχους.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και έκανα έναν μορφασμό αηδίας. «Αν κρίνω από τη μυρωδιά, εδώ μέσα υπάρχει ολόκληρος στρατός πτωμάτων».

Ο αιδεσιμότητος Κόνελι έφερε το φανάρι κοντά στο πρόσωπό του. Το τρεμόπαιγμα της φλόγας έριχνε νευρώδεις σκιές στο χλωμό του δέρμα. «Οι νεκροί βρίσκονται στο υπόγειο. Ακολουθήστε με».

Ακολουθώντας τον ιερέα, προσπεράσαμε τις σειρές των καθισμάτων και φτάσαμε σε μια ξύλινη πόρτα πίσω από τη σπασμένη κολυμπήθρα.

«Γιε μου, κρατάς λίγο το φανάρι;» ρώτησε ο ιερέας.

«Φυσικά» είπα και το πήρα από τα χέρια του. Ευτυχώς δε μου χαμογέλασε.

Με χέρια που έτρεμαν, ο Κόνελι εμφάνισε έναν σιδερένιο κρίκο με κλειδιά, που κουδούνιζαν σαν μεταλλική κουδουνίστρα. Παρά την ψύχρα μέσα στα πέτρινα τείχη, σταγόνες ιδρώτα είχαν σχηματιστεί στο μέτωπό του.

Το πρώτο κλειδί δεν ταίριαζε. Το δεύτερο όχι, το τρίτο ούτε. «Α, να το επιτέλους» είπε ο ιερέας με ανακούφιση βάζοντας στην πόρτα το τέταρτο κλειδί. «Μη με παρεξηγείτε» είπε παρακλητικά «Τα γεγονότα με έχουν αποσυντονίσει τελείως».

«Κατανοητό» σχολίασε ο μπαμπάς μου λακωνικά.

Ο ιερέας κατέβασε το χερούλι. Η πόρτα άνοιξε με ένα μακρόσυρτο τρίξιμο, σαν κακογυρισμένη σκιηνή σε ταινία τρόμου. Η μυρωδιά έγινε πιο έντονη αμέσως. Ο Κόνελι στράφηκε προς το μέρος μου και πήρε πάλι το φανάρι.

«Ευχαριστώ πολύ».

«Τίποτα» απάντησα και, προσπερνώντας τον, διέσχισα το κατώφλι. Ακριβώς πίσω από την πόρτα ξεκινούσε ένας στενός διάδρομος. Λίγα βήματα πιο κει συναντούσες τα σκαλοπάτια μιας πέτρινης σκάλας, κρυμμένα μέσα στο σκοτάδι. Δεν μπορούσα να διακρίνω το παραμικρό πέρα από μερικούς ιστούς αράχνης που εκτεινόταν στις γωνίες του διαδρόμου και χόρευαν με το παραμικρό ρεύμα αέρα.

Το Μουστάκι της Κολάσεως στάθηκε δίπλα μου στο θύρωμα της πόρτας. «Εκεί κάτω είναι οι νεκροί;»

Ο ιδρώτας γυάλιζε στο μέτωπο του ιερέα. Το πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο, οι κηλίδες στο κεφάλι του φαίνονταν μεγαλύτερες και περισσότερες. «Ναι, τους βρήκα το πρωί που πέρασα για έναν τυχαίο έλεγχο» είπε ξέπνοα. Το ξέσπασμα βίχηα που ακολούθησε τράνταξε ολόκληρο το εύθραυστο σώμα του. «Δώστε μου ένα λειπό» είπε βραχνά. Έχωσε το χέρι στην τσέπη του ράσου του, έβγαλε ένα υφασμάτινο μαντίλι και κάλυψε το στόμα του.

«Είστε εντάξει;» ρώτησε ο μπαμπάς.

Σε απάντηση έλαβε έναν βήχα πνιξίματος. Τα μάτια μπούφου πίσω από τα γυαλιά του ιερέα γέμισαν δάκρυα.

Εγώ και ο μπαμπάς ανταλλάξαμε ένα βλέμμα.

«Δε βγαίνετε να σας χτυπήσει λίγος φρέσκος αέρας; Έτσι κι αλλιώς δε σας χρειαζόμαστε μαζί μας στο υπόγειο» του πρότεινε ο μπαμπάς.

Ο ιερέας τού έδωσε το φανάρι αμίλητος. Έπειτα μας γύρισε την πλάτη και κινήθηκε βιαστικά προς την πόρτα βήχοντας υστερικά.

«Τι στο καλό έπαθε;» Ακούστηκε άλλος ένας ήχος αναγούλας. Κούνησα το κεφάλι. Έπειτα η πόρτα έκλεισε, αφήνοντας απέξω κάθε θόρυβο. «Αυτός έχει θάψει τόσο κόσμο. Κανονικά θα έπρεπε να είναι εξοικειωμένος με τα πτώματα».

Ο μπαμπάς φώτισε με το φανάρι τον διάδρομο. «Αυτό είναι που με ανησυχεί. Για κάποιον λόγο, τα πτώματα εκεί κάτω τον σόκαραν».

«Ήταν ανοησία μας να τον συναντήσουμε εδώ μέσα». Κοίταξα πάλι προς την πόρτα. «Ο μόνος λόγος που τη γλίτωσε απ' το τέρας είναι ότι δε βρήκε τίποτα να φάει από δαύτον – είναι όλο κόκαλα και δέρμα».

Ο μπαμπάς έβγαλε ένα βιβλίο από την εσωτερική τσέπη του μανδύα του. Η ράχη του βιβλίου ήταν γεμάτη ρυτίδες, σαν πλιηγές που δεν είχαν ακόμη επουλωθεί. Η μια γωνία του ήταν μαυρισμένη, λες και είχε βουτηχτεί σε μελάνι. Στο εξώφυλλο δέσποζε ένα μαγικό σύμβολο, που εμποδίζε τα μη ανθρώπινα όντα να το ανοίξουν. Εκεί μέσα ο μπαμπάς μου είχε σημειώσει ό,τι ήξερε για το κυνήγι των τεράτων. Πέρα από τις σημαντικές πληροφορίες, όπως τα μέρη όπου ζούσε το καθένα, με τι τρεφόταν, πώς συμπεριφερόταν στο κυνήγι

και ποιες ικανότητες διέθετε, είχε φτιάξει και τα σκίτσα κάθε τέρατος. Το βιβλίο αυτό το είχαμε ονομάσει *Θηριολόγιο*.

«Ξέρεις με τι έχουμε να κάνουμε;» Ο μπαμπάς άνοιξε το βιβλίο σαν δάσκαλος που ετοιμάζεται να εξετάσει την ορθογραφία. Ξεφύλλισε τις κιτρινωμένες σελίδες.

Τον κοίταξα με αυτοπεποίθηση. «Βρισκόμαστε σε νεκροταφείο, κάτω στο υπόγειο μας περιμένει ένα βουνό πτωμάτων και το τέρας προφανώς αποζητάει έντονα την ανθρώπινη σάρκα. Και έπειτα είναι και η μυρωδιά... Προφανώς το πλάσμα αυτό δεν καταβροχθίζει επιτόπου τα θύματά του, αλλά τα χωρίζει σε μικρά γεύματα και τα αποθηκεύει για αργότερα».

«Πού σημαίνει;»

«Απλό». Έδωξα τις τούφες μαλλιών που έπεφταν στο πρόσωπό μου. «Πρόκειται για έναν νεκροταφειοβάτη. Βγαίνει για κυνήγι τη νύχτα, προτιμά να κινείται μόνος του και τρέφεται με ανθρώπινη σάρκα. Όπως φανερώνει και το όνομά του, λατρεύει τα νεκροταφεία. Τα βλέπει σαν ψυγείο, φορτωμένο με λιχουδιές που ανανεώνονται αυτόματα. Υποθέτω ότι ο φιλαράκος μας έφαγε όλους τους πεθαμένους και, αφού οι προμήθειες δεν ανανεώθηκαν λόγω του καινούριου νεκροταφείου στο κέντρο της πόλης, είπε να το γυρίσει στο ανθρώπινο σουσί».

Ο μπαμπάς ανασήκωσε τα φρύδια – μάλλον για το σχόλιο με το σουσί. «Και πώς το σκοτώνουμε αυτό το πλάσμα;»

Οκέι, δεν είχα την παραμικρή ιδέα. Αλλά, ευτυχώς, ήμουν άσος στα μαντέματα. «Φωτιά;»

«Τον πονάει, αλλά δεν τον σκοτώνει».

«Αγιασμός;»

«Του καίει το δέρμα, αλλά δεν τον σκοτώνει».

«Στιλέτο στην καρδιά;»

«Η καρδιά του νεκροταφειοβάτη είναι σκληρότερη από όλες τις λεπίδες».

«Ξίφος στο μάτι;»

«Πάντρεγκ!» Στη φωνή του μπαμπά υπήρχε μια δόση εκνευρισμού. «Θυμήσου τι μας λένε οι παλιές ιστορίες».

«Αποκεφαλισμός!»

Εκείνη τη στιγμή μου ήρθε. Όταν ήμουν παιδί, ο μπαμπάς μου διηγιόταν τις περιπέτειες ενός νεαρού πράκτορα που γύριζε όλο τον κόσμο σκοτώνοντας τα πιο απίθανα τέρατα. Μια μέρα, το αγόρι είχε πάει σε ένα νεκροταφείο και πέτυχε έναν νεκροταφειοβάτη που κοιμόταν. Πήρε μια πέτρα και ένα κομμάτι ξύλο, κατασκεύασε ένα αυτοσχέδιο τσεκούρι, γύρισε και αποκεφάλισε τον πτωματοφάγο. Χάρη σε αυτές τις ιστορίες είχα μάθει πολλούς τρόπους να σκοτώσω τέρατα.

Ο μπαμπάς κούνησε το κεφάλι και μου έδωσε το Θηριολόγιο αμίλιτος...

Ο **Πάντρεγκ** και ο πατέρας του είναι κυνηγοί τεράτων. Οπλισμένοι με σπαθιά και μαγικά σύμβολα, έχουν ως αποστολή να απαλλάξουν τη Σκοτία από κάθε είδους τρομακτικά τέρατα.

Όμως, στο τελευταίο τους κυνήγι, πέφτουν σε παγίδα και ο πατέρας του Πάντρεγκ αναγκάζεται να δραπετεύσει στον Κόσμο των Σκιών για να επιβιώσει.

Ο **Μπράντον** είναι μπλόγκερ και ερευνά υποθέσεις ύποπτων εξαφανίσεων και παραφυσικών φαινομένων στο μπλογκ του με την ονομασία «Τα Χρονικά της Ανατριχίλας». Όταν η καλύτερη φίλη της αδερφής του εξαφανίζεται και η αδερφή του αρχίζει να συμπεριφέρεται παράξενα, υποψιάζεται ότι κάτι το υπερφυσικό συμβαίνει...

Η **Χάνα** είναι ένα κορίτσι με τη δύναμη να αντιλαμβάνεται τα συναισθήματα των ανθρώπων διαβάζοντας τα «αποτυπώματά» τους, και μόλις έχει καταφέρει να δραπετεύσει από τα νύχια ενός τέρατος.

Σύντομα οι τρεις τους θα βρεθούν στη δίνη σκοτεινών υπερφυσικών δυνάμεων, παλεύοντας να σώσουν τους αγαπημένους τους.

ISBN: 978-618-03-3677-1

9 786180 336771

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83677

metaixmio.gr